

Ось той ліс, який мене стрічав
Шумом листя і гойданням трав,
Морем квітів, щебетом пташини,
Голубим джерельцем із долини.

Натомившись од щоденних справ,
Я душею й тілом спочивав
На галяві, де в столітній славі
Дуб здіймався в небеса імлаві.

Є той дуб. І стежка є в'юнка
Від струмка до хати лісника.
В ній жила красою богорівна
Полісянка, юна лісниківна.

«Де вона? » — у лісника питаю,
Мед гіркий у чаші розливаю.
Він сміється: «Нічого шукати,
Скоро буде внуків колисати".

Я в блокнот записую адресу,
Я уже не маю інтересу
Ні до лісу, ні до цієї хати, —
Час мені в догору вирушати.

Все змінилось. Все — як має бути.
І давно пора, мабуть, забути
Те дівча і ті літа безхмарні...
Та хотів би, а старання марні.

Помовчу, постою край галяви,
Подивлюся на квітки і трави,

І далеким згадкам усміхнуся,
І сюди уже — не повернуся.
